

Navštívili jsme paní Dagmar Holečkovou, rozenou Šimkovou. Narodila se 23. dubna 1938 do rodiny živnostníka. Celým životem ji již od mala provázal sport; chodila do Sokola, lyžovala, běžkovala, bruslila, a dokonce několikrát cvičila na Spartakiádě. V roce 1965 se šťastně provdala za cyklistu a v květnu 1966 se jí narodila dcera Olga, po devíti letech dcera Andrea.

Často jezdila za svými příbuznými na Slovensko. Když se jednou vracela s maminkou zpět do Prahy, bylo už pozdě v noci a kvůli Stannému právu nejezdila hromadná doprava, a proto musely přenocovat na Hlavním nádraží.

Takže vidím ty stíny a ty Němce v těch koženéjch kabátech, tak to mně utkvělo a to mě provází celý život a vlastně se to pak vepsalo do mých vzpomínek, i když přišel osmašedesátej takovej ten strach, víte.

Do první třídy nastoupila za Protektorátu Čechy a Morava

Když přišla paní ředitelka, tak jsme museli heilovat a to víte, jako dítě mně se líbilo, že máváme rukama, jinak si to člověk neuvědomoval.

Z války si pamatuje i bombardování Prahy, konkrétně devastaci Vršovického nádraží.

Z té tratě ty koleje vletělo na naši střechu na ten dům na náměstí a proletělo to nějak až do patra nad námi. My jsme bydleli ve druhym patře, takže naši říkali, až jako do toho třetího patra to prolítlo a byli jsme i v tom sklepě jako zasypaný.

Po skončení měšťanky si přála jít na gymnázium, jenže kvůli tomu, že byl její tatínek živnostník, gymnázium pro ni nepřípadalo v úvahu. Její poslední naději jí vzala agitátorka z Národního výboru.

„To myslíš nějak dost vysoko, čím je tvůj tatínek?“ A já říkám: „Proč no, krejčí.“ „No a to jako.“ „No, má živnost...“ „Mhm, to je na tobě vidět.“

Vystudovala střední zdravotnickou školu a začala pracovat v Thomayerově nemocnici s dětmi po obrně, což byla velmi fyzicky náročná práce. Pracovala tam, dokud se neobjevil inzerát na práci v kosmetickém ústavu.

Takže jsem v roce 1960 1. března nastoupila do ústavu Kosmetiky, kde jsem zůstala 40 let, což dneska není módní zůstat někde v zaměstnání tak dlouho, že jo.

21. srpna 1968 v pět hodin ráno zazvonil v bytě paní Holečkové telefon a nepřinášel zrovna příjemné zprávy.

Jedou sem Rusové... No a teď jsme všichni byli na balkónech a teď tou Počernickou jely ty tanky, že jo. No tak to, to máte v sobě, to nemůžete zapomenout.

Toho dne byla malá Olinka, její dcera, u svých prarodičů v Nuslích.

Tak moje první bylo naházet na sebe věci a utíkat za ní, že jo. Teď nic nejelo, běžela jsem těma Vršovícema. No, a slyšela jsem jen z dálky střelbu.

Jelikož o okupaci věděl jejich kamarád z Dánska, přijel za nimi, aby je odvezl s sebou.

Když máte rodiče a sestru a víte, že bych po nich šli, kdybysme vodešli, tak bych nikdy nevodešla.